

Sygn. akt I C 1444/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 2 listopada 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) 1(...) z siedzibą w G.

przeciwko K. B.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 1444/17 upr

UZASADNIENIE

Powód E. 1 (...)w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. B. kwoty 492,94 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 grudnia 2016r. do dnia zapłaty i kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazał, że dochodzona pozwem kwota wynika z zawartej przez pozwanego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Pozwany nie spełnił wynikającego z umowy zobowiązania. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na mocy umowy cesji zawartej z wierzycielem pozwanego.

Pozwany K. B. nie stawił się na rozprawę ani nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 1 grudnia 2011r. pozwany zawarł z(...)umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W związku z umową wierzyciel wystawił notę obciążeniową w dniu 4 maja 2013r. na kwotę 387,21 zł.

(bezsporne; umowa – k. 15-16, nota obciążeniowa – k. 17)

W dniu 17 stycznia 2014 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę ramową przelewu wierzytelności. Zgodnie z klauzulą uwierzytelniającą pełnomocnika powoda, umowa zawierała wybielone miejsca. Następnie w dniu 17 stycznia 2014r. r. spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z powodem umowę „Porozumienie nr (...) oraz (...), przedmiotem której była cesja objętych wykazem wierzytelności stanowiącym załącznik nr 3. Powód przedłożył dokument o nazwie „Załącznik nr 3”, który był nieczytelny.

(bezsporne; zob. umowa ramowa – k. 23-43, Porozumienie 1 – k. 44-45, Porozumienie 2 – k. 46-48, załącznik nr 3 – k. 49-54)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dopuszczone dowody w postaci odpisów dokumentów przedłożonych przez powoda, które zostały opatrzone podpisem, zostały prawidłowo poświadczane za zgodność z oryginałem i były – w ocenie Sądu – wiarygodne. Pozostałe wnioskowane dowody zostały pominięte, gdyż nie stanowiły dokumentów lub ich odpisów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego bądź nie było pewne, czy stanowią odzwierciedlenie oryginałów, czy zostały sporządzone przez uprawnione osoby, czy pochodzą od wskazanego w nich autora, czy też zostały doręczone stronie pozwanej.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanego wynosiła 492,94 zł i objęta była umową ramową i Porozumieniem łączących powoda i pierwotnego wierzyciela. Z umów tych nie wynika jednak to, aby przedmiotem obrotu była właśnie wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcom względem pozwanego. W samej umowie ramowej ani w jakimkolwiek porozumieniu nie wskazano wierzytelności wobec pozwanego. Umowa ramowa, zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika powoda zawartym na pieczęci zawiera wybielone miejsca, co uniemożliwia określenie jej treści i ocenę jej ważności i skuteczności. Wprawdzie powód przedłożył dokument określony jako „Załącznik nr 3”, jednakże jego treść jest nieczytelna i zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że sporna wierzytelność była przedmiotem umowy z dnia 17 stycznia 2014r. a tym bardziej – że wierzytelność ta w ogóle istnieje i może być podstawą dochodzenia jakichkolwiek roszczeń.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest bynajmniej zawiadomienie adresowane do pozwanego. Pismo to może być dowodem co najwyżej na to, że pismo o takiej treści zostało sporządzone. Brak jest również podstaw do wnioskowania, że zostało w ogóle do pozwanego wysłane. Niezależnie jednak od powyższego pismo takie nie może stanowić dowodu na okoliczność nabycia wierzytelności i jej wysokości.

W ocenie Sądu zatem powód nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

/-/ SSR Paweł Juszczyzyn